

Budapestre vonatkozó újságcikk

Osztályozás

351.81

Szerző: *Lestyán Sándor*Cím: *Amit a közlekedési rendőrök nem vesznek észre*Forrás: *Pesti Napló*

Hely

Idő

"1923"

Személy

Br

(Hely)

1923.

1. 14.

(Idő)

(Köt. v. fiz.)

(Oldal)

Amit a közlekedési rendőrök nem vesznek észre

(Saját tudósítónktól.) A villamos megállt, pedig azon a helyen nem volt megállóhelyet jelentő tábla és a kis inasgyereket két erős kar leemelte a lépcsőről. A két erős kar a közlekedési rendőr bő, fekete gallérja alól nyult a gyerek után, a másik rendőr szigorú arccal asszisztált mellette, véletlenül éppen ott cirkáltak a lépcsőn lógó kis inasgyerek boldog talanságára. A villamos aztán tovább ment, a megszeppent kölyök ott maradt a két rendőrrel:

— Igazold magad! — hangzott el hivatalos hangon a felszólítás.

— Van jegyem! — mondta büszkén a gyerek, egyéb igazolványt bizony nem tudott felmutatni.

Az egyik rendőr elővette a noteszét, a ceruzája végét benértotta a szájába és felírta a gyerek nevét, lakáscímét, foglalkozását és vallását, azzal utnak eresztette. E napon a sűrű fellegekből havas eső áztatta a várost és a levegőben gyenge fehér pelyhek szállingóztak, csak a földre érkezve változtak át hirtelenül esőcseppekké. A rendőr kezében lévő kockás noteszlapot sem kímélte az időjárás s mire a gyerek már felkapaszkodott egy arra haladó másik villamos lépcsőjére, nevét és összes személynévi adatait egyetlen lépcsőnül foltha mosta össze az eső.

*

A két rendőr — külön megbízatásuk van a város közlekedési rendjének ellenőrzésére — odébb ballagott. Az Erzsébet körút páros házszámokkal jelzett oldalán mennek, az Oktogon tér irányában. Tekintetik hol a kocsik felé fordult, hol a szembenjövő arcokat kitértették s vizsgálódásuk kiterjedt az összes villamoskocsikra. Úgy látszik, mindent rendben találtak, a körút kora reggeli forgalma szabályszerűen, uccáit kihágás nélkül bonyolódott le, ők szép nyugodtan lépkedtek a gyalogjárón.

Azt nem vették észre, hogy a szálloda előtt két úr élénk vitaközébe merült. Az egyik úron rövid bekecs volt, rókaprém-gallérral, a másik földig érő fekete bundát viselt és a lábán ormótlan csizma éktelenkedett.

Az egyik úr: Nekem hiába beszél, amér' vidéki vagyok, nem hagyom magam becsapni.

A másik: De kérem, most száznegyvenszeres és ilyen időbe, a déli vasúttól idáig...

Az egyik: Hát mennyit mutat? Nézze meg és számítsa ki! Hatvan koronával többet is adtam. Nem lopja az ember a pénzét!...

A másik: A drága zab... A kocsi csupa sár lett, meg kell mosni, az maga többbe kerül...

Az egyik (végre elhatározza magát, hogy erélyes lesz): Ha még egy szót szót, feliratot a rendőrrel! (Körülnéz, rendőr nincs sehol, a közlekedés ellenőreit az imént vonultak el hangtalanul, részvét nélkül a szálloda előtt.)

Megyek a két rendőr nyomában a nyugati pályaudvar felé. Az Eötvös uccából kifordul egy konflis és megáll a villamos sánca. A kocsi durva ostoresapásokkal hajszolja a lovát, biz az nem mozdul.

— Te is jó leszel már virátnak, hogy itt dögtél meg, — szidja a kocsis, aki már áll a bakon és úgy szaporazza az ütéseket.

— A ló — szánalmas, sovány, inkább macskához hasonlít — megfeszült inakkal próbálja maga után húzni a kocsit, — nem megy. A kocsis leszáll és a zablátnál fogva rángatja a lovat, a kiálló oldalbordáit döngeti az öklével és rugdossa a két első lábát, — ez sem használ. Valóban, a szegény állatot már nem szabadna kocsiba fogni, — de ki ellenőrzheti ezt és az ehhez hasonló eseteket? A közlekedési rendőr, — akinek a figyelmét elkerülte az eset.

Mint ahogy azt sem vették észre, hogy aki a Podmaniczky uccában, a 46-os villamos végállomás-

nál leszállt és a nyugatival szemben az obudai villamoshoz indult, — az egész utat a kocsiútton tette meg, a villamosok, autómobilok és teherkocsik labirintusában. Úgy ment át a túlsó oldalra, hogy egész idő alatt csak átment. Mindjárt az egyik saroknál elkezdett átmenni, ahelyett, hogy a gyalogjárón maradt volna, amíg csak eszembe nem kerül a villamos megállóval. Igaz, hogy ilyen nem egy volt, a ha a közlekedési rendőr minden pesti embert felülné emiatt, — hamar tele lenne a szigorú kis notesz.

*

Ők befordultak a Vilmos császár út felé, én visszaindultam a Nemzeti Színház irányában. A pályaudvar előtt van a hatos villamos megállóhelye. Háromasával közlekednek a kocsik, nagyon sok az utas. A megállóhelynél csapatosan és esatakosan várakozunk vagy huszan. A lépcsőket megrohanják. A legfürgőbb és legügyesebb már újságot olvas odabent, a másik mint valami páholyból, úgy nézi a túlekedést.

— Tessék beljebb menni! A kocsi belsejében van hely! ... — hangzik minduntalan letről.

Mit szaporítsam a szót, mindenki tudja, hogy mi történik ilyenkor. Az utasok fele a petronon szorong, egy negyed része bent ül, egy negyed része türelmetlenül várja, hogy felvergődjék.

De hiába várja. Az első kalauz megrántja az indulást jelző csengőt, a második is csenget, a harmadik megfújja a trombitát és a villamos megindul, — az utasok lemaradnak.

Körusban zügelődik a kis tömeg:

— Mindig lecsengetnek az orrom előtt! ...

— Pedig bent üres volt a kocsi! ...

— Harminc korona a villamosjegy!

— Hol van ilyenkor a közlekedési rendőr? ...

— Soha nincs ott, amikor kéne.

Lestyán Sándor